

Vlesích před příchodem noci

Bernard-Marie Koltès

(přeložila: Daniela Jobertová)

V případě provozování kontaktovat: MWT, boulevard de la Marne, 77 420 Champs sur Marne, France

Zrovna jsi zahýbal za roh ulice a vtom jsem tě spatřil, prší, člověku to na kráse nepřidá, když mu moknou vlasy i hadry, ale přesto jsem se odvážil, a teď, když jsme tady a já bych se radši neviděl, měl bych se usušit, vrátit se tam dolů a dát se do pořádku – aspoň vlasy, abych nenastydl, před chvílí jsem tam sešel, abych zjistil, jestli to vůbec jde dát se do pořádku, ale dole postávají ti volové: člověk si suší vlasy a oni se celou tu dobu ani nehnu, stojí v hloučku, číhají za zády, a já se vrátil nahoru – jenom se vychcat – v mokrých hadrech, zůstanu takhle, dokud nebudu někde v pokoji: jakmile se někam dostaneme, všechno si sundám, to proto sháním ten pokoj, protože u mě je to vyloučeno, nemůžu se tam vrátit – ale ne na celou noc –, a tak když jsi zahýbal za roh ulice, támhle, tak jsem tě spatřil, utíkal jsem, myslel jsem si: není nic lehčího než sehnat pokoj na jednu noc, na část noci, jestli to člověk doopravdy chce, jestli se odváží zeptat, i když má mokré hadry i vlasy, i když je tu ten déšť, co jsem v něm bezmocný, když se na sebe podívám do zrcadla – ale i když člověk nechce, je těžké nedívat se na sebe, tolik je tady všude zrcadel, v kavárnách, v hotelích, člověk se k nim musí otočit zády, jako teď, co jsme tady, to na tebe se dívají, já se k nim točím zády, vždycky, i doma, a stejně jich je plno, jako všude tady a i v hotelích, kde na vás koukají statisíce zrcadel a člověk si na ně musí dát pozor – já totiž bydlím skoro pořád v hotelu, říkám “doma” ze zvyku, ale je to hotel, kromě dneška, kdy to je vyloučeno, ale jinak je to opravdu můj domov, a když vejdu do hotelového pokoje, mám to tak zažité, že z něho během tří minut udělám svůj domov, stačí pár maličkostí a hned to vypadá, jako bych tam bydlel odjakživa, jako by to byl můj obvyklý pokoj, kde žiju se všemi svými návyky, jen všechna ta zakrytá zrcadla a nic víc, že kdyby se najednou někdo rozhodl dát mě do pokoje v nějakém domě, kdyby mi někdo dal byt jak má být, jako ty byty, co v nich bydlí rodiny, sotva bych tam vešel, hned by z něj byl hotelový pokoj, jen tím, že bych tam bydlel, to ten zvyk – kdyby mě někdo dal pěknou doškovou chaloupku jako v pohádce, někde v hloubi lesa, s obrovskými trámy, s obrovským krbem, obrovským nevidaným nábytkem, sto tisíc let starým, jak bych tam vešel, okamžitě bych ti z toho udělal pokoj jako ty v hotelích, kde se cítím doma, před krb nastrkám nábytek, zakryju trámy, celé to předělám, vyhodím všechny ty věci, co je člověk vidí jen v pohádkách, i tu jejich zvláštní vůni, rodinnou vůni, a staré kameny, a staré zčernalé dřevo, a těch sto tisíc let stáří, co se všemu vysmívají, co z vás dělají cizince, co nikdy nezakryjí, že tu člověk není tak úplně doma, všechno to vyhodím a to stáří taky, protože jsem takový, nemám rád, co vám připomíná, že jste cizinec, a přitom jím tak trochu jsem, určitě je to vidět, nejsem úplně odsud – rozhodně to dobře viděli ti volové, co se mi tam dole shlukli za zády, když jsem se vychcal a myl jsem si pind'u, – člověk by si myslel, že jsou to všechno stejní volové, ti Francouzi, nedokážou si představit, protože to nikdy neviděli, jak si někdo myje pind'u, zato u nás je to dávný zvyk, naučil mě to můj otec, tak se to u nás vždycky dělalo a já to dělám dál, vždycky po chcaní, a když jsem se před chvílí normálně myl dole v umyvadle a cítil přitom, jak za mnou postávají ti volové, dělal jsem, jako že nerozumím, naprostý cizinec, který francouzštině těch volů ani za mák nerozumí, a při mytí jsem je slyšel: co to ten cizák vyvádí? dává pind'ovi pít – jak to, dává pind'ovi pít? – a já, jako bych nerozuměl ničemu z toho, co říkají, mu klidně dál dávám pít, aby si ti volové francouzštín, co se mi tam před umývadly shlukli za zády, ptali jeden druhého: jak může pind'a pít, a hlavně jak může mít žízeň? potom, když jsem byl hotov, prošel jsem tím hloučkem pořád jako cizinec, který nerozuměl ničemu z toho, co říkali, a to je pro mě snadné, nejsem úplně odsud, jasně že je to vidět, ti francouzští volové bez sebemenší představivosti to poznali, a přes to přese všechno jsem za tebou běžel, jak jsem tě spatřil, že zahýbáš za roh ulice, navzdory všem volům tady ulici, vkavárnách, vkavárenských sklípčích, všude tady kolem, navzdory dešti a mokrým hadrům, běžel jsem, nejen kvůli pokoji, nejen kvůli té části noci, na kterou sháním pokoj, ale já běžel, běžel, běžel, abych se tentokrát, až doběhnu na roh, neocítl vulici, kde po tobě zbylo prázdno, abych tentokrát nepotkal zas jen déšť, déšť, abych tentokrát za tím rohem našel tebe, a abych se odvážil vykřiknout: kamaráde!, abych se odvážil chytit tě za ruku: kamaráde!, abych se odvážil oslovit tě: kamaráde, dej mi oheň, to tě nic nestojí, kamaráde, zatracený déšť, zatracený vítr, zasraná křižovatka, potloukat se tu takhle večer není zrovna rozumné pro tebe ani pro mě, ale nemám cigarety, a neříkal jsem to ani tak kvůli kouření: oheň, kamaráde, chtěl jsem, kamaráde, říct: zasraná čtvrt', zasraný zvyk potloukat se tady večer (něco člověk říct musí!), a ty se tu taky potloukáš v úplně mokrých hadrech,

s rizikem, že chytíš bůh ví jakou nemoc, cigaretu po tobě taky nechci, kamaráde, já ani nekouřím, nic tě to nebude stát, že ses tu zastavil, ani oheň, ani cigaretu, kamaráde, ani peníze (abys pak odešel!, co je pro mě dneska večer nějakých sto franků), a vůbec, mám dost peněz, abych nám mohl koupit kafe, koupím ti ho, kamaráde, spíš než bych se tady potloukal v tomhle divném světle, a tebe aby nic nestálo, že jsem tě oslovil – já takhle prostě lidi oslovuju, ale koneckonců je to nic nestojí (nemluví o pokoji, kamaráde, o pokoji na tuhle noc, protože i fakt správně chlapi sklapnou, a ty abys pak zmizel!, o pokoji mluvit nebudeme, kamaráde), ale mám nápad, který ti chci říct – pojď, tady nezůstaneme, určitě bychom nastydli – bez peněz, bez práce, to není žádná sláva (tohle nehledám, o to mi zrovna nejde), jde o to, že mám hlavně ten nápad, co ti musím říct, ty, já, kteří se potloukáme v tomhle divném městě s prázdnými kapsami (kafe ti ale zaplatím, kamaráde, mám na to, ne že ne), protože na to stačí jediný pohled, ne, nás dva, ani tebe, ani mě, peníze k zemi netáhnou!, no a já, já mám nápad, kamaráde, pro všechny jako ty a já, co nemáme peníze ani práci, a tu už nehledám – jde o to, že my, co jsme venku s prázdnými kapsami, v práci nic moc nevážíme, sebemenší závan větru by nás odfoukl, nemohli by nás nutit zůstat na lešních, pokud by nás tam nepřivázali: pořádný závan a odlítáme, tak jsme lehoučci –, co se týče práce ve fabrice, tak to já nikdy!, tobě se to bude těžko vysvětlovat, i pro mě je těžké správně to pochopit a nemíchat to všechno dohromady, ale ten můj nápad, to je jako – není to náboženství, není to taková blbost, co se povídá a stejně to nic nemění, není to politika, hlavně ne nějaká strana nebo něco takového, nebo jako odbory, co všechno vědí nejlíp, co všechno viděly, co jim nic neunikne, takže přidat k tomu všemu ještě můj nápad a už by tam nebylo místo, stejně to s tím nemá nic společného, ne, ten můj nápad není vůbec nic takového, buď klidný, kamaráde: je to na naši obranu, jen na obranu, vždyť to přece právě potřebujeme, ne, bránit se? možná si myslíš: já ne, ale já ti říkám: možná jsem to byl já, kdo tě oslovil, to já možná potřebuju pokoj na tuhle noc (ne, kamaráde, neřekl jsem, že ho potřebuju), to já jsem tě poprosil: kamaráde, dej mi oheň, ale ten, kdo prosí, není vždycky ten nejslabší, a já hned viděl, že nevypadáš zrovna silně, odtamtud, jak se tak potloukáš úplně mokrá, vážně ne moc silný, zato já, já mám přes to přese všechno pevné základy, a poznám ty, co moc silní nejsou, jediným pohledem, podle chůze, hlavně podle té jejich nervózní chůze, jako u tebe, podle těch nervózních zad a jak hýbou rameny, nervózně, nervózně, něco v té chůzi je, co mě nezmátne, a taky ta jejich tvář, plná drobných rysů, žádné šrámy nebo tak něco, ale tak nervózní!, jako ty: takové nic ve tváři, které mě nezmátne, i když dělají ramena jak frajeři a nervy v nich jen hrajou, chlápkové, co jim je všechno volný a co si to přihasí rovnou od mámy, a oni se nesou, ramena a všechno, jakoby nic, vdešti, ale já ji hned vidím, tuhle nervozitu, co se nedá schovat – protože všechno, co je nervozita, to ti chlápkové mají po mámě, rovnou po mámě, to nemůžou jen tak zatlouct, ať dělají co chtějí – to já, já jsem spíš krev a kostnatá kostra, a svaly, to všechno mám po tátovi, nervy mě nikdy neberou, protože můj otec, ten byl naopak pořádně silný, ten do nervů myšlení nemotal, toho nic nerozházelo, mužský zkostí, svalů, mužský zkrve, mohli mu říkat: likvidátor, a mně by taky mohli říkat: likvidátor, a proto politika, strany, a ty syndikáty, co jsou teď, a poldové, a armáda, všechno je to politika, a to já nechci, tohle, je to všechno hrozně zmatené, to ta hlava, a oni mají hlavy, co vás šoupnou do fabriky, a fabriku, to já teda nikdy!, ale stejně vás vždycky nakonec šoupnou do fabriky, zato ten nápad, co ti o něm povídám, to jsou odbory v mezinárodním měřítku – to je strašně důležité, to mezinárodní měřítko (sám ti to vysvětlím, je těžké všechno to správně pochopit) – ale ne politiku, jen obranu, já, já jsem dělaný pro obranu, a to se vydám naplno, budu likvidátor vtěch svých mezinárodních odborech na obranu ne moc silných hochů, synů přímo od mámy, co dělají frajery a nervy v nich jen hrajou, co ukazují ramena a potloukají se úplně sami po nocích, s rizikem, že chytí bůh ví jakou nemoc – a vtom já právě vidím, jak jsou vaše matky zbytečné, podívej, jak je tvoje matka zbytečná: nadělí ti nervový systém a pak tě vyhodí na nějaké křižovatce, v nějakém zasraném dešti, slaboučkého, důvěřivého, však dobře vidím, že se nemáš na pozoru, vždyť jsi tak malý a nervózní, nemáš se na pozoru, jen si ale nemysli, že tu ti gauneři nejsou, že se o tebe nezajímají, já vím, že je máme kolem sebe, a před chvílkou jsem si sám nabil čumák, málem mě dostali, byl jsem důvěřivý jako ty, takže teď je vidím všude kolem, jsou tady, dotýkají se nás, ti nejhorší darebáci, jaké si jen můžeš představit, a co kvůli nim žijeme takovýhle život: co se mě týče, já si myslel, že jsou neviditelní, schovaní někde nahoře, nad šéfy, nad ministry, úplně nade vším, s těmi svými ksichty vrahounů, násilníků, tunelářů přes nápady, s ksichty, které nejsou opravdové ksichty jako ten tvůj a můj, a kteří nemají jména: klan podvodníků, čůrák jeden jako druhý, zašitý, zvrhlý, beztrestný, chladný, vypočítavý, technický, samý technický grázl je to, a ti rozhodují: fabrika a ticho! (a fabrika, to já nikdy!), fabrika a držte huby (a co když já ji držet nebudu?), fabrika, držte huby, poslední slovo tu máme my – a oni to poslední slovo

mají, těch pár sviňáků, co za nás rozhodují shora, řídí to mezi sebou, vypočítávají to mezi sebou, technici na mezinárodní úrovni! to já, můj nápad jsou odbory na mezinárodní úrovni: to je důležité, ta mezinárodní úroveň, vysvětlím ti to –, ale teď nás skřípli!, buď fabrika anebo se stát lehkým, jako ty, jako já, aby se člověk nechal odnést sebemenším vánkem, protože: co zmůžeme, ty a já, když oni mají ministerstva, poldy, armádu, šéfy, ulici, křižovatky, metro, světlo, vítr, když nás tam shora můžou smést, jestli se jim zachce? co proti tomu asi tak můžu udělat, kromě toho nápadu s odbory? – ty se nemáš na pozoru, zrovna jako já před chvílí, a přitom oni jsou teď tady, hledají nás, sešli dolů a málem mě dostali, poněvadž ti nejhorší grázlové, jaké si jen dovedeš představit, vypadají divně a divně na to i jdou, jo, kdyby tak přišli přímo, aby jim člověk viděl do ksichtu, kdyby hned viděl, s kým má tu čest, a kdyby mohl uhodit, ale jak na to oni jdou, oni na nás vytáhnou takové ksichty, že to nevydržíme, že se nemáme na pozoru a doběhne nás ta nejhorší coura – ale jak to má člověk poznat? já nemohl: kdybych si mohl něco představit, vymyslel bych si ji přesně takovou, jakou jsem ji viděl, když jsem ji oslovil: drobnou, slaboučkou, blondatou s odlesky a kudrnami, ne moc kudrnatou a ne moc blondatou, jen tolik, aby tomu člověk mohl uvěřit a aby za ní musel běžet, a když jsem ji oslovil: nemáš oheň, prosím tě, kamaráde, promiň, oči, co se na člověka dívají tak, jak to je možné jen v jeho představách, a září přesně jako vmých představách, abych se mohl vznášet jednoho večera, kdy je kolem pusto a nic se neděje, ale jsou i jiné večery, navzdory dešti, navzdory tomu zatracenému světlu a noci, co všechno zaneřádí a co se vní toulají holky – ne jedna náhodou, ale několik, jedna za druhou, čím dál tím krásnější, ale ne krásné, jak si ty myslíš, krásné, až to ani není možné, až kzešilení, až z toho od hodiny khodině víc šíliš, od hodiny khodině takové holky, že to je čím dál tím míň možné, člověk neví, kdy se to zastaví, vznáší se, začíná lítat, už si nepředstavuje vůbec nic, poněvadž se před vámi procházejí takové holky! a když člověk přestane věřit, že se to ještě může zlepšit, že je možné při pohledu na ně ještě víc zešilet, objeví se vám jedna jako tahleta, kdy člověk musí všeho nechat a rozběhnout se za ní, jinak to nejde, zapomenout, že je bezmocný, protože prší a on nemá peníze, ale za touhle musí běžet a oslovit ji, ty její vlasy a navíc ty oči, tak slaboučká a ne moc kudrn: kamaráde, kamaráde! – a právě tady: kamaráde, kamaráde! –, právě tady na nás čekají, právě tady se člověk nechá doběhnout jako ten největší idiot: kdybych tak mohl vědět, že byla z druhé strany, že to byla coura – pojd' se mnou, kocourku, dneska večer se jde na křesy –, kdyby držela hubu, nikdy v životě bych se nedověděl, co z takové huby může vypadnout (předtím, když jsem pracoval, myslel jsem si, že všichni, i holky, co se večer potloukají venku, že všichni jsou stejní, že se s nimi dá mluvit, jde jen o to odvážit se, všichni, až na malý klan grázlů, co mají ksichty čuráků, ale teď si myslím, že všichni přešli na druhou stranu a už nikdy nepoběžím za holkou, co by z ní jeden zešilel, už nikdy nezešílím), ona mě nepoznávala, to kvůli světlu, co jsme si v něm všichni podobní, – jdeme na křesy, kocourku, a pak zůstaneš se mnou! – : tohle mi říká úplně zblízka, v té divné kavárně, kam mě zavedla (za ruku, nalepená na mě, připravená strávit se mnou noc, vzít mě k sobě do pokoje, líbil jsem se jí, to je jisté, než jsem se rozčílil, když jsem od ní uslyšel to svinstvo, než ji rozčílila moje slova, prostě jsme se jeden druhému líbili a basta), ale tu ona najednou že neví, kdo jsem – nová síla, to jsme my, povídá mi, a měl jsem to být i já –, já bych byl chtěl, kvůli tomu jejímu pohledu, co vás povznáší, ale najednou se tu vzalo to nejhorší technické mezinárodní svinstvo, přetáhli všechny na druhou stranu, i ty neuvěřitelné holky, co by z nich jeden zešilel, jen kdyby nemluvily, ale ona, měl jsem strach z toho, co mi říkala, z toho, jak mi to říkala, a že jsem si nemohl pomoci, abych ji neposlouchal, pořád mě ještě nepoznávala, v té divné kavárně – pojd' s námi, kocourku – a já bych šel, jak největší z volů, kdyby mi zrovna v čas z pusy nevylítlo (a ještě silněji, než bych to chtěl), kdo jsem: kamaráde, tak to jsem teda já, taky cizinec, člen mezinárodních odborů, a to ostatní, a teď drž hubu ty, nebo ti ji rozbiju, – a byl bych ji rozbil, kdyby kolem sebe neměla své přátele, co v pátek večer chodí na křesy, komando macků ozbrojených až po zuby, já sám proti všem, cizinec, kam jsem se to vecpal jako největší vůl? a kolem to světlo, co mě v něm považovali za někoho jiného, ale co kdyby předtím, než mi to najednou vylítlo z pusy, zrovna včas, co kdyby začala zpívat?, kdyby místo toho, že to na mě všechno vyblila (protože si přede mnou nedávala pozor), kdyby mi to pověděla zpěvem?, byla by mi mohla napovídat cokoli, na nic jsem se nezmohl, se všim jsem souhlasil, stačil jediný zvuk hlasu, který musela mít, kdyby byla zpívala, nechal jsem si pro sebe, kdo jsem, přidal jsem se ke všem, k novým silám, fašistickým, rojalistickým, k Západu, k lovcům krys, organizovaným čurákům, mezinárodním podvodníkům, říkal jsem, co chtěla, lovil každého, koho by mi řekla, protože byla krásná, až to není možné, protože toho tolik slibovala, pro nás, po lovu, protože jsem kvůli ní všeho nechal a utíkal, a kdyby zazpívala, ta musela umět tak zpívat!, co jsem měl dělat? zacpat si uši? kdyby mi dala ústa až kuším, co jsem měl dělat?

utéct?, kdyby mi položila ruku na nohu?, co jsem tak mohl udělat? useknout ji? – nebo: useknout si ho? a právě tak vás dostanou, jako ty největší voly, takže si ho člověk musí svázat, i to si musí odříct, když si chce být jist, že ho nedostanou!, my ostatní, kamaráde, my cizinci si musíme odříct všechno a pořádně ho svázat: hlavní věc vtom mém nápadu sodbory je přinutit ho, aby se nepostavil, navždycky a všude, dokud je všechno řízené malým tajným klanem, který má vrukou ministerstva, poldy, armádu, práci, a dokonce i ty malé coury skudrnatými blond vlasy, a co vypadají tak křehké, že tomu člověk nemůže uvěřit, ale které jako všichni ostatní přešly na druhou stranu, přinutit ho, aby se nepostavil a člověk aby si neužil, za každou cenu se držet, protože právě tady na nás číhají a dostali by nás, ze všech našich sil a všemi způsoby, až nakonec vyhrájeme, až moje myšlenka mezinárodních odborů nakonec vyhraje, a tehdy bude všechno naše, kavárny, ulice, coury, mackové sjejich zbraněmi, celá země a celé nebe, a bude řada na krysách, aby si užily, kamaráde, bude řada na nás, a já, likvidátor, já, co jsem zkostí, svalů a krve, co si odjakživa odříkám, odjakživa se musím držet, teď bude řada na mě, abych mlátil, a já si to nebudu odříkat, budu hledat všude, kde teďka jsou ti, co na mě plivali? a všechny je najdu, protože nastane chvíle, kdy se už nebudeme držet, kamarádi: skřípněte je, dejte si, užijte si, co jen můžete, všechno co jste tak dlouho vsobě drželi, ať to mají všude, zadělejte jim tím ty jejich vrahounské držky, ty jejich skvělé luxusní držky, oni, co si tak dlouho užívali mezi sebou a co si tak dlouho užívali na náš účet, – ale taky jim řeknu: jestli ho potkáte, jak se někde potlouká a dělá ramena jako frajer, jednoho nervního kluka, co je přímo od mámy, co ho nechali někde na rohu ulice, bezbranného, bezdůvodně, a on pořád šlape a nese se jako frajer, tak toho nechte být, nemlaťte ho, nedotýkejte se ho, je to ještě dítě, které potřebuje, aby ho někdo chránil, – a to je ten můj nápad, a já tě ujišťuju, že to půjde fofrem, i když jsme teď skoro bez peněz, bez práce, já nemám pokoj, kde bych dnes v noci přespal, a ty se prozatím musíš mít na pozoru, a jestli se tě zeptají: kdo je ten cizinec, co je s tebou?, odpovíš: nevím, neznám ho, oslovil mě na ulici, když jsem zahýbal za roh, chtěl po mně pokoj na tuhle noc, ani ne na celou noc, předtím jsem ho nikdy neviděl, já jsem totiž zdálky dobře viděl, že jsi dítě, hošík, co ho nechali na rohu ulice a co ho může zvednout a odfouknout sebemenší průvan, a když se za ním rozběhnu, poprvé, podruhé, potřetí, zůstane přede mnou jen prázdná ulice a déšť, takže tentokrát jsem už tě nechtěl ztratit, nic jsem nenechal náhodě, připravil jsem se: postaral jsem se, aby mi ti volové nezahradili cestu, srozuměl jsem se s nimi, tvářil jsem se, že poslouchám ty jejich kraviny, že se všemi souhlasím, – ty kraviny, co venku každou noc povídají, navzdory tomu zasranému dešti a smutnému světlu, to jsou podivní ptáci, kteří neexistují nikde jinde než v hlavách těch volů, a jestli člověk chce se všemi souhlasit, řekne svůj názor, vymýšlí si, a tak jsem si vymýšlel, zatajil jsem, že jsem cizinec a říkal jsem svůj názor na všechno, na obecné problémy i konkrétní otázky, na módu, na politiku, a držel jsem se dobře, byl jsem zády k větru, pořád jsem si hlídal záda natočená k větru, abych se najednou neocitl bezmocný, až tě oslovím, a já, já si říkal: není nic lehčího než cítit směr větru, dostat je na svoji stranu, aby nedělali potíže, – nic mě nemohlo prozradit, svého cizího pindu jsem dobře schoval, dobře jsem ho držel, s rukou na poklopci, a držel jsem se, aby se mi nechtělo chcát a riskovat tak, že se z roztržitosti prozradím, když mu dám napít, protože by to hned poznali, a měl bych utrum, že jsem cizinec, ale zatím jsem se držel dobře, vtom podivném světle, co nic neukazuje, co ze všech žvanilů vkavárnách a na ulicích dělá bratry se stejným pohledem a stejnými starostmi, co ukrývá toho, kdo má jiné starosti, kdo je pro všechny kolem cizinec, můj pohled tajně pátral až za nimi, a jako oni jsem natáčel záda protivětru, usmíval se a souhlasil, už napůl opilý vymyšlenými starostmi, myslel jsem si: já mám jinou starost a musím ji skrývat, a jakmile jsem tě uviděl, rozběhl jsem se, utíkal jsem, utíkal, ale nikdo mi nepřekážel, připravil jsem se, dal jsem se na jejich stranu, poslouchal jsem je a tajil přitom svoji odlišnost, a můj útěk je teď překvapuje, jsem už na rohu ulice, když se konečně probudí, poznají ve mně cizince a když se za mnou vyřítí jejich blbost, a už se připravují, jak mě překvapí jinde, tam dole, za chvíli, ale to já už jsem tě oslovoval, říkal jsem: uviděl jsem tě, jak zahýbáš za roh ulice, promiň, jsem napůl opilý, na kráse mi to asi nepřidá, ale přišel jsem o svůj pokoj, hledám pokoj jenom na tuhle noc, na část noci, za chvíli už totiž nebudu opilý, dej mi pět minut, – tak jsem teda říkal, že jsem opilý a prosil o pět minut, půlku hlavy zacpanou kravinami, vdruhé půlce jen a jen tebe, na kterého jsem se už neodvážil ani podívat, tak jsem byl ještě popletený módou, politikou, platem – když jsem ještě pracoval, můj plat byl takový podivný maličký ptáček, který přilétal, kterého jsem zavíral a který, jakmile jsem pootevřel dvířka, okamžitě odletěl a už se nikdy nevrátil, nezbývalo mi než ho po zbytek času litovat, teď už nepracuju –, ale pořád jsem se nemohl rozhodnout, abych se podíval na toho, jehož paži jsem konečně držel ve své ruce: dej mi pět minut, až přejde opilost, pak si sedneme, zaplatím kafe, posadím si ho

čelem k sobě a k zrcadlu, které mi zůstane za zády, zapomenu na všechno ostatní, na zasraný déšť, na zasrané světlo, na ty voly, co se toulají kolem, a všechny ty smutné věci, co mi nasadili do hlavy, a budu se na něj dívat, odvážím se toho, i když budu mít pořád ještě mokré vlasy a hadry, co ne a ne uschnout, přesto počkám, až se dám dostatečně dohromady, – sháním pokoj na část noci, protože nemůžu najít ten svůj: chtěl jsem tě o něj požádat, jakmile jsem tě uviděl na rohu ulice, za nic na světě bych nepožádal někoho z těch volů, co jsem se snimi potloukal, ač se jim nepodobám (to musí být vidět), ale potloukal jsem se snimi ztisíce důvodů a hlídal si vtajnosti tu půlku sebe, která hledá pokoj, kde bych neuvíznul snějakým volem, abych musel tajit, že jsem cizinec, mluvit o módě, politice, platu a žrádle, všichni ti francouzští volové, co mají stejné držky a starosti, mluví o žrádle i vdešti, otáčejí se zády květru a pořád mluví o žrádle, a já přitakával, abych se mohl za chvíli svobodně rozběhnout, běžet, běžet, já, který nejím, který nic nejím a jsem den ode dne lehčí, nepřibírám, abych mohl potají hledat to, co hledám, někde za těmi žrouty, co postávají vkruhu, venku, vkavárnách, přitakával jsem, přitakával jsem, opíjel jsem se žrádlem, o kterém mluvili, cítil jsem, jak se mnou vítr vzádech cloumá, nadnesl by mě, kdybych se diskrétně nezachytil těch těžkých žroutů a jejich olověné blbosti, jsem tak lehký, že by mě odnesl, a jak jsi na rohu ulice mizel vzávanu vzduchu, když jsem tě zahlédl, jednou, dvakrát, třikrát, zdálky jsem dobře viděl, že jsi ještě dítě, tak jsem všeho nechal, vítr mě nadzvedl a já běžel, skoro jsem necítil, jestli se dotýkám země, stejně rychle jako ty, tentokrát bez překážky, abych tě mohl konečně oslovit: neměj mě, člověče, za teplouše, protože běžím, protože tě беру za ruku, zastavuju tě, mluvím ktobě, aniž bych tě vůbec znal, ale ono stačí znát tě takhle, abych stebou mluvil o tom – dívka na mostě – co si nemůžu nechat pro sebe – copak by se teplouš odvážil někoho oslovit, když na to nemá a když má hadry i vlasy promáčené? teď mě tady takhle vidíš, jsem trochu mimo (ale to přejde) a já vtobě na první pohled poznal správného člověka, se kterým se dá mluvit: neznám její pravé jméno, to, které mi řekla, nebylo její, takže ti ani nepovím, jak vypadala, nikdo nikdy nebude vědět, kdo celou noc spal ským, na mostě, úplně uprostřed města, ještě tam jsou stopy, vkameni: jednoho večera se někde náhodou procházíš, vidíš dívku, jak se naklání nad vodu, náhodou kní přistoupíš, ona se otočí, řekne ti: moje jméno je mama, neříkej mi to svoje, neříkej mi to svoje, ty jí to svoje neřekneš, řekneš jí: kam půjdeme? ona ti říká: kam bys chtěl? zůstaneme tady, ne? tak zůstaneš tady, až do rána, kdy odchází, celou noc se ptám: kde jsi? kde bydlíš? co děláš? kde pracuješ? kdy se zase uvidíme? ona na to, nahnutá nad řekou: nikdy ji neopouštím, jdu od břehu kbřehu, od lávky klávce, vydávám se proti toku kanálu a vracím se křece, dívám se na lodi, dívám se na zdymadla, hledám dno, sedám si na kraj vody nebo se nad ní nakláním, já nemůžu mluvit jinde než na mostech nebo na březích, a nemůžu milovat jinde, jinde jsem jako mrtvá, celý den se nudím a každý večer se vracím kvodě, a nerozejdeme se, dokud nenastane den –, a pak se zdekovala a já ji nechal jít, nehnul jsem se (ráno je na mostech plno lidí a poldů), až do pravého poledne jsem zůstal uprostřed mostu, není to její pravé jméno a já jí neřekl to své, nikdy nikdo nebude vědět, kdo koho miloval jedné noci na okraji mostu (v poledne je tu hluk a plno poldů, člověk nemůže zůstat uprostřed mostu a nehýbat se), tak jsem ve dne napsal na zdi: mama miluju tě mama miluju tě, na všechny zdi, aby to nemohla nečíst, budu na mostě celou noc, na tom mostě ztehdejší noci, celý den jsem běhal jak blázen: vrať se, mama, vrať se, psal jsem jak blázen: mama, mama, mama a vnoci jsem čekal přesně uprostřed mostu, a jak se rozednilo, začal jsem se zdmi, se všemi zdmi, aby nebylo možné, že by to neviděla: vrať se na most, vrať se jedinkrát, jen jedinkrát, vrať se na minutu, ať tě vidím, mama mama mama mama mama mama, ale do prdele, čekal jsem jak vůl jednu noc, dvě noci, tři noci a víc, prohledával jsem všechny mosty, běhal jsem od jednoho kdruhému, několikrát za noc, je jich jedenatřicet, nepočítaje kanály, a ve dne jsem psal, zdi byly popsané, nemohla mě nečíst, ale do prdele, nepřišla a už nepřijde, ale já dál psal po zdech, a dál jsem prohledával mosty, je jich jedenatřicet, nepočítaje kanály, a už jsem ji nikdy nenašel, jak se sklání nad vodou, a mně teď tyhle historky deptají, protože když to dojde moc daleko, tak to všechno zamotá, znám ženskou, která umřela, protože to došlo moc daleko, to mě deptá, kolik by jich umřelo, kdyby to bylo snazší, kolik by jich šlo dál, kdyby bylo jak, kdyby se nebáli toho jak, člověk si nikdy není jist, že bude po něm, může to dlouho trvat, a až by někdo vymyslel to zatraceně sladké jak a dal ho všem, to by byl masakr kvůli historkám, co jdou moc daleko, zatracený masakr, to je jisté, jako ta ženská, co bylo po ní, když spolykala hlínu, vypraví se na hřbitov, hrabe kolem hrobů, bere hlínu do rukou, tu nejhlubší zem a polyká ji – tyhle historky, když člověk poslouchá, když se tomu poddá, tak z toho zcvokne –, protože hřbitovní hlína, ta co se dotýká rakví: ty, která chladíš mrtvé, ty, co máš ten zatracený zvyk všechno jednou provždy pěkně zchladit až do hloubky, ochlad' jednou provždy mě bláznivou! –, kdo jí napovídal, že to funguje? té bláznivé kurvě, co hltala hlínu, až

zhebla, uprostřed hřbitova, kde jsem ji viděl – že jí tohle někdo napovídal, to mě deptá, určitě nějaká jiná stará kurva, která se v tom vyzná – zatracený masakr, a pěkně v tichosti! – ale všichni nepolykají hlínu, kdyby se vymyslelo to jak (místo hlíny jemňoučký lehoučký prášek, který člověk ani necítí, pro všechny zadarmo a co jste po něm v pohodě, když to dojde moc daleko), každý by při sebemenší historce ochladl, protože když se jim člověk poddá, i ty nejmenší, i ty nejmenší jdou moc daleko a úplně vás zmatou, přitom ta, co ti říkám, to byla kurva, jednou v noci jsem ji viděl v jejich ulici v okně ve čtvrtém patře, od té doby jsem ji sledoval až na hřbitov, jak má člověk něčemu takovému u kurvy uvěřit, i kurvy se už zbláznily, pak ti ukážu to okno, takže já to teď spíš řeším takhle: jdeme na věc a pak mizím: jsi pro? dobrý! – mizím, než začne mluvit, anebo se tvářím, že nerozumím, jinak ti řekne přesně to, co tě zdeptá, takže já jdu radši hned na věc: bereš? ok! – a mizím, vklídku, než začnou ty kecy, stejně jedna fuška stačí, aby člověk věděl, co má vědět, aby znal, co má znát, mohl bych žít sto tisíc let sholkou a o tři sta tisíc let později bych věděl to samé, co na začátku, proto to spíš řeším takhle: jsi pro? jdeme na to!, – a fofrem zmizím, vím, co mám vědět, myslím si, co si mám myslet, mám na to svůj názor, protože co si myslíš, člověče? jak si máš o holce něco myslet, když jsi sním nešukal? sto tisíc let sní a ani jedno zašukání, a ty nevíš pořád nic, jen ty kecy, co z nich šlíš, co o ní víš ztěch jejích keců, když nevíš, jaká je předtím, jak se hýbe, jak dýchá, jestli mluví a dělá cavyky, nebo jestli se jí naopak opravdu líbíš a ona neřká nic, je potichu, nechává všechno vtajnosti jen pro tebe a pro sebe, copak člověk někoho zná, když neví, jak po šukání dýchá, jestli má otevřené oči nebo zavřené, když ji pořádně neposlouchá a neví, za jak dlouho nabere dech, kam dává obličej a jaký je teď, čím je delší ta doba, kdy dýchá a ty bez hnutí posloucháš, jak dýchá, tím víc o ní víš, ale jak otevře oči, zvedne se, opře se o bradu, podívá se na tebe, začne dýchat jako kdokoliv jiný, otevře pusku a ty vidíš, jak se vní chystají ty kecy, tak to já mizím, a: dobrý? dobrý! – ale já byl tenkrát večer v ulici, co jsou kurvy, jeden páteční večer, když jsem ještě pracoval a druhý den ne, zvednu oči a co nevidím, v jednom okně ve čtvrtém patře hlavu kurvy, co vypadá úplně šílená, – jestli tam chceš jít, půjdeme se podívat na to okno, co ti o něm povídám, sám tam nepůjdu, deptají mě, obzvlášť večer, jako je tenhle, ne že bych měl zpátečního večera větší strach než zostatních večerů, naopak, teď co nepracuju, vzpomínám, jaké to bývalo v pátek večer a v noci potom, když člověk druhý den nedělá, když každému civí z ksichtu únava, ale nedá se, a vzteká se, cuká sebou, všichni řvou a že prý se budou mlátit, tady chlapi hodně řvou, ale trvá jim dlouho, než se začnou mlátit, – to u nás se mlátí hned, bez řvaní, my nejsme žádné stydlivky, zato tady ti kladou kilometry otázek: chceš něco? říkal jsi něco? co na mě tak koukáš? co je ti k smíchu? co na mě šáháš?, – jestli na něj šáhneš, bude se tě na kilometry dlouho ptát, jestli na něj šáháš doopravdy, než tě praští, to já, já mlátím rovnou, nejsem žádná stydlivka, to mi můžeš věřit, no a v jednom okamžiku se podívám támhle, do okna ve čtvrtém patře, na kurvu, co vypadá úplně šílená, jak otvírá okno, mrkne přes rameno dovnitř, pomalu otvírá, zmizí v místnosti a pak se vrací, a vypadá fakt úplně šílená, s obrovskou hromadou oblečení v náručí, za chvíli se půjdeme kouknout, kde to bylo, jestli se moc nebojíš, se mnou nemusíš, já hned mlátím, když se na mě mluví, a teda všichni v ulici kurev vidí, že doprostřed chodníku padají jako pytel kalhoty, a červené sako plachtí jako padák, slipy a košile lehounké jak hedvábí se zachycují o lampu, a letí kravata, všichni se dívají na tu úplně šílenou kurvu, co se vyklání z okna a dívá se, jak ty šaty padají a pohupují se – teď je úplně nahej, je úplně nahej! –, to zas jeden natrefil na šílenou, říkají si všichni dole v ulici, a dívají se na chodník a na to, co vlaje jak vlajka na lampě, no věřil by tomu jeden od kurvy, i kurvy jsou už dneska riskantní, myslí si všichni a začínají pochybovat o ulici kurev, kam teď? kam teď?, ptá se každý a zdvihá si límec, a všichni se točí zády, – kam teď jít, no kam, na to se ptají, jako by jim shora zakreslili do plánu zóny, kde mají být přes týden a odkud se každý pátek večer otevrou dveře do ulice kurev nebo tak podobně, a jinak: kam teď, jiné řešení není, a já si všiml, od té doby, co nepracuju, že ti gauneři pro nás na těch svých plánech vyznačili celou řadu zón, a zavřou nás v nich jediným tahem tužkou, pracovní zóny na celý týden, zóny smotorkami a zóny, kde se balí, zóny pro ženské, zóny pro mužské, zóny pro teplouše, zóny smutku, zóny pro kecání, zóny zármutku a ty pro páteční večer, zónu pátečního večera, co jsem ztratil ve chvíli, kdy jsem všechno popletl dohromady, a co ji chci znova najít, tak mi tam bylo dobře, nedokážu ti to říct, ale od té doby nepracuju a na těch jejich svinských plánech se to všechno smíchalo, večer co večer jsem hledal ten páteční večer, kdy mi bylo tak dobře, bez práce následující den, šukal jsem na mostě, potloukal se vcizích čtvrtích, sám, že to ani nejde vypovědět, půjdeš se mnou a budeme se tam vracet spolu, nebudeš se muset bát, já totiž mlátím hned a bez váhání, ti podráždění utahání chlapi, co si otvírají hubu, se vpátek večer bojí víc než my, ze strachu se hádají, ze strachu se mlátí, rozmlátí si hubu a bojí

se víc než my, mají strach vpěstích, vnohách, vpuse, strach, že se na ně někdo kouká, strach, že se na ně nikdo nekouká, strach, že si z nich někdo dělá legraci nebo že si o nich nic nemyslí, strach ztěch druhých chlápků, co se jim až moc podobají, a ještě větší strach kvůli těm, co se jim vůbec nepodobají, půjdeš se mnou a já ti ukážu okno, odkud se ta kurva dívala, jak ty šaty padají dolů, a ty najednou vidíš chlapa, vzteká se, vlasy mu trčí na hlavě, a on strašně rychle odchází, a za ním hlas té kurvy: je pod tím kabátem úplně nahý, je pod tím kabátem úplně nahý!, – ten chlap sebere sako, kalhoty, vztekle se dívá na svoji košili, na slipy a kravatu, co vlajou jak vlajky úplně nahoře na lampě, všichni si zvedají límce a ptají se: kam teď? kam teď? kurva za tím chlapem utíká jak pomínutá, sama je napůl nahá, a ty koukáš, jak ten chlap nasedá do auta, startuje, a ta kurva se mu pověsí na dvířka, leze mu na haubnu: nenechávejte ho odjet, nenechávejte ho odjet! – a ten chlap, bez sebe vzteky, se stejně rozjíždí, lidi kolem se rozcházejí, dívají se přes rameno a hledají, kam tak jít, kam jít, proboha, když už i kurvy, no věřil by tomu jeden od kurvy, a ona sebou praští před auto, lehne si před kola, a chlap musí zastavit, vzteky je rudý, troubí jak pomínutý, ale ta kurva zůstává ležet před autem, lidi kolem se rozcházejí a zvedají límce: pomoc, pomoc, nenechávejte ho odjet! – všichni jsou pryč, kromě několika starých kurev, to určitě jedna z nich jí to poradila: půjdeš na hřbitov, hlína dokáže zchladit pomínuté mužské i ženské, kdo jí napovídal, že to funguje? a mě teď deptá chodit do té ulice sám, poněvadž se pořád vpytávám: znali jste tu kurvu, co umřela, když spolykala hlínu? mají mě za pomatence, znali jste tu kurvu ze čtvrtého patra? zavolají pasáky, aby mě vyhodili, ale já ji stejně viděl, mrtvou, na hřbitově, a teď stačí na to pomyslet, člověče, jen na to pomyslet, a je mi z toho nanic, že bych se nejradši napil (kdyby tu nebyla ta otázka peněz), že bych odsud nejradši zmizel (vědět tak, kam jít), nejradši bych byl někde vpokoji, člověče, kde bych mohl mluvit, tady nedokážu říct, co ti musím říct, člověk aby byl jinde a kolem něj nikde nikdo, už žádný zasraný děšť ani peníze, vpohodě, jako sedět vtráve nebo tak něco, už se nemuset hýbat a mít všečen čas pro sebe, a stíny stromů, a tehdy řeknu: tady jsem doma, je mi tu fajn, lehnu si tu a čau, ale to, člověče, není možné, už jsi někde viděl, že by tě nechali na pokoji, už jsi viděl, že by tě nechali lehnout si a čau? nikdy na tebe nezapomenou, člověče, stím nepočítej, buď klidný, postarají se o tebe, nakopnou tě do prdele, nenechají tě v klidu, musíš se pakovat, říkají ti: jdi tam, a ty jdeš, jdi tamhle, a ty zase jdeš, vypadni odsud, a ty sbalíš svých pět švestek, když jsem pracoval, trávil jsem čas balením: práce je jinde, vždycky se za ní musí jít – není čas něco vysvětlovat, vznášet se, lehnout si do trávy a říct: čau, oni tě nakopnou do prdele a šoupnou jít, práce je támhle, a znovu támhle, dál a ještě dál, dokopou tě klidně až do Nikaraguy, a lidi odtamtud zase klidně dokopou až sem, žádné kecy, žádné spaní, žádné vznášení, jestli chceš pracovat, tak se pakuj, a když se člověk poddá, tak my volové odsud se necháme kopat do prdele až do Nikaraguy, a volové odtamtud se nechají dokopat sem, a práce je přitom vždycky někde jinde, a ty nikdy nemůžeš říct: tady jsem doma a čau (tím pádem já, když odněkud odcházím, mám vždycky dojem, že odcházím zmísta, kde to bylo víc doma než tam, kde se vynořím, a když tě znovu kopou do prdele a ty znova odcházíš, tam kam jdeš budeš ještě větší cizinec, a tak dále: jsi čím dál tím větší cizinec, jsi čím dál tím míň doma, strkají tě pořád dál, abys nevěděl, kam vůbec jdeš, a když se, člověče, otočíš a podíváš za sebe, je to pořád, pořád jen poušť), tak ať se proboha jednou konečně zastavíme a řekneme: jděte se vycpat, už se nehnu a něco ode mě uslyšíte, co kdybychom se pěkně natáhli do trávy a pořádně si všechno vysvětlili, ty bys vyprávěl své příběhy a ti, co je kopalí do zadku až zNikaraguy nebo odkud, ať vyprávějí ty své, řekněme si, že jsme všichni víc nebo míň cizinci, ale tak čau, teď v klidu posloucháme všechno, co si máme říct, takže dobře vidíme, a já to poznal, že si znás dělají srandu, já se zastavil, poslouchal, říkám si: nebudu pracovat, dokud si znás budou dělat srandu, proč se má celá Nikaragua honit sem a proč se mám já honit tam, vždyť všude jinde je to stejné, a když jsem ještě pracoval, říkal jsem o svém nápadu smežinárodními odbory všem těm, co je dokopali bůh ví odkud až sem za práci, a oni mě poslouchali, a já jsem poslouchal Nikaragujce, jak mi vyprávějí o tom všem tam u nich, je tam starý generál, který tráví dne a noci na kraji lesa, jídlo se mu nosí, aby nemusel chodit pryč, a on střílí na všechno, co se pohne, nosí mu municí, jakmile mu dojde, povídali mi o generálovi a jeho vojácích, kteří obklíčí les a pálí na všechno, co vylétne nad listí, na všechno, co se objeví na kraji, na všechno, co zahlídnou a co nemá barvu stromů nebo co se nepohybuje stejně, oni mě poslouchali a já poslouchal je, a řekl jsem si: všude je to stejné, čím víc se nechám kopat do prdele, tím víc jsem cizinec, oni skončí tady a já skončím tam, – tam, kde se všechno, co se hýbe, schovalo vhorách, na březích jezer, vlesích, zatímco nějaký generál a jeho vojáci procházejí horami, prohledávají břehy jezera, obklíčují každý les a pálí na všechno, co se hýbe, a na všechno, co nemá ani stejnou barvu ani stejné pohyby jako kameny, voda a stromy, poslouchal jsem to

a zastavil jsem se, už se ani nehnu, říkám: tady jsem doma, jestli tu není práce, tak holt pracovat nebudu, jestli se zpráce pomatu a jestli mě budou kopat do prdele, tak pracovat nebudu, chci si lehnout, chci jednou provždy všechno vysvětlit, chci trávu, stín stromů, chci řvát a moct řvát, i kdyby na mě měli střílet, protože to stejně nakonec udělají: když člověk nesouhlasí, když si otevře hubu, musí se zdekovat někam hluboko do lesa, a oni vás rozstřílí samopalem, jakmile uvidí, že se hýbete, ale tak ať, aspoň ti řeknu, co jsem ti měl říct, tady mi to nejde, ale jinde, někde v pokoji, kde bychom přečkali noc, část noci, protože odejdu, než začne den, než toho budeš mít dost, odejdu včas, než se budeš chtít zdekovat ty, protože kdybys toho měl dost, kdyby ses na mě vykašlal uprostřed, ještě než jsem to stihl, já nejsem žádná citlivka, se kterou by to něco udělalo (dělej si, co chceš), ale znám pořádný vazby, vem si fakt ty nejlepší vazby, ne co se jen tak tváří, ale co vážně mlátí a nemají strach zkrve, žádné citlivky nebo tak něco (vazby, že člověk radši nechce, aby se o něj zajímali, když jsou podráždění), no a ty tyhle chlapy jen tak klidně, bez žádný rvačky, trošičku píchneš do ruky špendlíkem, aby najednou uviděli maličkou kapičku krve (jejich vlastní krve, klidně, aniž by byli podráždění, bez pořádného důvodu), a i vazba všech vazeb zbledne, praští sebou, kvůli takovéhle prkotině protočí panenky k nebi, zato já, já nejsem žádná padavka, ale kdyby ses zdekoval rychle, a vůbec, nejen to, ale kdybys mě měl za nulu, protože dneska by sis to mohl myslet, protože dneska to nefunguje, nemůžu být zrovna spokojený, ne jako ti odsud, co se pořád tváří spokojeně, co by si pořád užívali, to mně, mně to pořád vrtá v hlavě, najednou se na to rozpomenou, les, kde se nic ani nedovází pohnout kvůli samopalu, nebo kurva, kterou pohřbí, a nikdo se nikdy nic nedozví, zatímco ti odsud nemají vhlavě nic, pořád by byli spokojení, pořád by se bavili, pořád by si užívali, co by se do nich vešlo, kdekoliv a kdykoliv, shlavou upnutou jen ktomu jedinému, všichni ti francouzští volové, hlavně aby si někde pěkně užili a nic jim vtom nebránilo, a všechno by tím zadělali, nadělali by nám do ksichtu, až by se ti volové udělali, zato já, já mám hlavu plnou těch historek, neříkám, že to nikdy nefunguje, jsem spíš chlap, co si kvůli tomu nikdy úplně neužije, někdy je mi fajn, moc fajn, jako teď tady, jestli se nezdekuješ a jestli mám čas, ale někde vzadu vhlavě je mi pořád smutno, protože nevím, jak bych ti to měl říct, mohl bys toho taky mít plný zuby (protože možná že dneska jsem nula, ale někdy přistě!), a že by ses mohl zdekovat předtím, to já nejsem žádná citlivka (dělej si, co chceš), ale to bych si pak řekl, no nevím co, že bych chtěl být jako cokoliv, co není strom schovaný někde vlese vNikaragui, jako ten nejmenší ptáček, co by chtěl vzlétnout zpod listí, a všude kolem řady vojáků se samopaly, kteří na něj míří a číhají, až se pohne, a to, co ti chci říct, to ti nemůžu říct tady, musíme najít trávu, na kterou bychom si mohli lehnout a nad hlavami mít celé nebe, a stín stromů, anebo pokoj, kde budeme mít čas, ale jestli si myslíš, že hledám jen pokoj, ne, nejsem ospalý, a není nic snazšího než najít pokoj na jednu noc, chodníky jsou plné lidí, kteří pokoje shánějí a dávají, a jestli si myslíš, že chci jen mluvit, ne, nepotřebuju to jako všichni ti volové venku, nejsem jako oni, já jsem chlap, který spíš než mluvit, to tak jít za pěknou holku a dívat se na ni, a jen se na ni dívat, proč dělat něco jiného než dívat se na pěknou holku, a já jsem dokonce chlap, který spíš než aby koukal na pěknou holku, tak jen chodí, a to mi úplně stačí, celý život se chci procházet, občas se proběhnout, sednout si na lavičku, jít pomalu nebo rychleji, nikdy nemluvit, ale stebou to není stejné, a to jak jsem tě uviděl, a teď ti musím všechno vysvětlit, když už jsem začal, než se zdekuješ a necháš mě tu stát jak blbce, i když teď vypadám hrozně, vlasy ani hadry mi ne a ne uschnout, nechtěl bych se dívat do zrcadla za zády, zato ty, tebe děšť ani nesmácel, děšť kolem tebe minul, hodiny kolem tebe míjejí, no a tehdy jsem správně pochopil, že jsi jen dítě, všechno kolem tebe míjí, nic se ani nehne, nikde nic špatného, já se vyhýbám zrcadlům a bez ustání se na tebe dívám, a ty se neměníš, a kdyby nebylo té otázky peněz, zaplatil bych nám pivo – spíš než kafe – a bylo by nám fakt prima, pár bychom jich vypili, jak jsem na to měl od začátku večera chuť, už jsem jedno vypil, a další, nebo tři nebo čtyři nebo víc, už nevím kolik, všechny prachy, co jsem chtěl utratit, tak bychom je utratili teď, kdyby mi je zrovna předtím nešlohlí, měl jsem dost peněz na celý večer, na tolik piv, kolik bys jich chtěl a byl bys o.k., jenže oni mi je v metru ukradli, taková špinavost, už mi na večer zbývá jen trochu drobných, co jsem měl v přední kapse, akorát na dvě kafe, a přitom jsem za nimi běžel já, jako bych to vyhledával, až mi je šlohlí, a navíc mi rozbili hubu, v chodbách metra byli dva chuligáni, co to mají napsané na ksichtě, chuligáni, co jim o něco jde, co něco udělají, dva oháknutí chuligáni, co si hlídají formu, běžím za nimi a říkám si: mohli bychom si spolu dát pivo, – takoví dva pěkně oháknutí chuligáni, co mám vždycky chuť za nimi běžet a říct jednomu nebo druhému: dej mi svoje hadry, boty, vlasy, chůzi a ksicht, tak jak jsou, já ti dám, co budeš chtít (a kdyby mi to všechno dal, ani bych se neohlídl po tom, co se ze mě stalo), oni se neotáčeli, neviděli mě, já je nespouštím sočí, nastoupím za nimi do prvního

metra a říkám si: pozvu je a dáme si spolu pivo, strávíme spolu večer a nikdo se nebude nudit, – ale zároveň v zádech cítím, jak mi jeden z nich dává ruku do kapsy od kalhot, vytahuje mi náprsní tašku, já se hned nehýbám, cítím, že se držím, tak si říkám: hochu, žádnou rvačku, mluvím snimi a není důvod, aby to nešlo, obracím se a říkám: – o.k., neblbni, zvu vás na pivo, pak uvidíme, co dál, nudit se spolu nebudeme –, ten za mnou mrkne na kámoše, nic neříkají, jako by nic neviděli, – o.k., neblbněte, vrátíte mi prachy, půjdeme se spolu napít, popovídáme a potáhneme to dál –, oni se na sebe pořád dívají, jako by nerozuměli, a potom se pomaloučku očima, takhle, srozumí, začnou mluvit, čím dál tím hlasitěji, aby všichni slyšeli, a pořád se na mě nedívají: co chce? provokuje nebo co? co to je za chlapa? proč nás buzeruje? – strkají mě ke dveřím: na příští stanici toho teplouše vyndáme a rozbijeme mu hubu –, tak já jim říkám: o.k., vy mi vrátíte prachy, a je to dobrý, ale oni: jen ať počká, ten teplouš, rozbijeme mu hubu: – nikdo nereaguje, nikdo nevěří, že jde o prachy, všichni věří, že jde o teplouše, a já vypadnu na příští stanici a nikdo se ani nepohne, a když mi rozbijou hubu jako poslednímu teploušovi, když se zdekujou i smými prachy (přestože řvu a nikdo tomu nevěří), já se hned nehýbám: hlavně se nerozčiluj, sedni si na lavičku, nehýbej se, zůstaň tak –, dívám se, to je všechno a je to dobré: vdálce, za mými zády, se ozývá hudba, někdo tam v chodbách zřejmě žebra (je to o.k., člověče, ale hlavně se nehýbej), naproti, na druhém nástupišti, sedí nějaká bláznivá bába, celá ve žlutém, významně se usmívá (dívám se, poslouchám, je to pořád dobré), nahoře u zábradlí se najednou zastavila nějaká ženská, aby nabrala dech, hned vedle mě si sedá Arab a potichu si prozpěvuje arabsky (říkám si: hlavně se, člověče, nerozčiluj), a před sebou vidím, no určitě to vidím: dívku vnoční košili, vlasy až na záda, přejde přede mnou se zaťatými pěsti vtě své bílé noční košili, a zrovna přede mnou se jí zakaboní ksicht a ona začne bulet, a dojde tak až na konec nástupiště, s rozčuchanými vlasy, pěsti takhle, v té noční košili, a já toho mám najednou po krk, tentokrát se už neudržím, mám toho po krk, tohohle světa, co se v něm každý někde v koutku stará sám o sebe, těch jejich ksichtů, mám jich po krk a chce se mi mlátit kolem sebe, tu ženskou, co tam nahoře visí na zábradlí, zmlátil bych ji, toho Araba, co si pro sebe zpívá, zmlátil bych ho, toho somráka za mnou na konci chodby, tu bláznivou bábu, mám dost těch jejich ksichtů a celého toho bince, a té holky v noční košili na druhé straně stanice, co dál bulí, a já, já začnu mlátit, chci tlouct, člověče, báby, Araby, somráky, kachlíkové zdi, vlaky metra, kontrolory, poldy, tlouct do automatů, plakátů, světel, do toho zasranýho zápachu, do toho zasranýho hluku, myslím na litry piva, které jsem už vypil a které jsem ještě mohl vypít, až by se mi nevešly do břicha, zůstal jsem sedět s tou chutí mlátit kolem sebe, člověče, až všechno skončí, všechno se najednou zastaví, a najednou se ti všechno nadobro zastaví: metra už nejezdí, Arab je zticha, ta ženská tam nahoře přestane dýchat, a holku v noční košili už není slyšet fňukat, všechno se najednou zastaví, kromě té hudby vzadu, a ta bláznivá bába otevře pusku a začne zpívat tak neuvěřitelným hlasem, somrák támhle něco hraje, není ho vidět, a ona k tomu zpívá, odpovídají si a jdou spolu, jako by to bylo připravené (neuvěřitelná hudba, něco jako opera nebo taková nějaká blbost), ale tak nahlas, tak pospolu, že se všechno opravdu zastavilo, a hlas té báby celé ve žlutém plní všechno kolem, já si říkám: o.k., zvedám se, utíkám chodbami, přeskakuju schody, vyběhnu zpodzemí, a už jsem venku a běžím, ještě sním o pivě, běžím, o pivě, o pivě, říkám si: to je ale bordel, operní árie, ženské, studená země, holka vnoční košili, kurvy a hřbitovy, a běžím, už nic necítím, hledám něco jako trávu uprostřed tohohle bince, hrdličky vzlétnou nad les a vojáci na ně střílejí, somráci žebrají, oháknutí chuligáni loví krysy, já běžím, běžím, běžím, sním o tajném zpěvu Arabů, kamarádi, nacházím tě a chytám tě za ruku, tolik bych chtěl pokoj a jsem celý promáčený, mama mama mama mama, nic neříkej, nehýbej se, dívám se na tebe, miluju tě, kamaráde, kamaráde, já hledal někoho, kdo by byl jako anděl uprostřed tohohle bordelu, a ty jsi tady, já tě miluju, a to ostatní, pivo, pivo, pořád nevím, jak ti to říct, je to bince, je to bordel, kamaráde, a pak pořád ten déšť, déšť, déšť, déšť....